

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/587/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111240188
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1111240188.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: M. A. Q., Q..J..H., so sídlom: Ú.C. X, B., IČO: XX XXX XXX, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, Údernícka ul. č. 5, Bratislava, proti odporcovi: X. C., naposledy bytom O. X, Z., zastúpený opatrovníčkou P. Č., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Bratislava III, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: I. na H. H. Q. O., IČO: XX XXX XXX, V. R.. Č.. XX, X., zast. advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie istiny 3.925,57 EUR s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16. októbra 2012, č.k.: 25C 51/2012-57, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Vedľajší účastník je povinný nahradiť trovy odvolacieho konania navrhovateľovi vo výške 93,81 EUR na účet právneho zástupcu navrhovateľa do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zastavil konanie, navrhovateľovi vrátil súdny poplatok vo výške 228,87 EUR prostredníctvom Daňového úradu B. a odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 96 O.s.p. a tým, že navrhovateľ vzal návrh pred začatím konania späť a žiadal konanie zastaviť. Vrátenie súdneho poplatku navrhovateľovi odôvodnil § 11 ods. 3 a 4 zák.č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. O trovách odporcu rozhodol v zmysle § 146 ods. 2 veta prvá a náhradu trov konania jej nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne nevznikli. Mal za to, že I. na H. H. Q. musí byť samo bez právneho zastúpenia z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc v prípadných súdnych konaniach, týkajúcich sa spotrebiteľských vecí. Uviedol, že nepovažuje trovy vedľajšieho účastníka za trovy účelne vynaložené. Pre úplnosť dodal, že nevyhovelo žiadosti právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Proti tomuto uzneseniu v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník z dôvodu, že uznesenie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol ho v napadnutej časti zmeniť a priznať mu náhradu trov prvostupňového konania v sume 178,46 EUR a odvolacieho konania v sume 93,82 EUR na účet právneho zástupcu. Uviedol, že združenie ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov vstúpilo legitímne v súlade s § 93 ods. 2,3 O.s.p. z vlastného podnetu do predmetného sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného spotrebiteľa. Takto zvolený procesný postup vstupu vedľajšieho účastníka do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa s

jeho vstupom, dokonca ani vedomosť spotrebiteľa o tomto vstupe do konania. Namietal, že už len samotný jeho vstup do konania pôsobil v množstve súdnych sporoch pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Podľa jeho názoru je už samotný vstup do konania I. ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa dostatočným účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. Poukázal na čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a súd by mal podľa neho vychádzať z tohto čl. a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že I. prizná náhradu trov konania, pretože v opačnom prípade by mohla byť činnosť nemajetného združenia paralyzovaná. Uviedol, že je namiesto otázka, prečo súdy nepovažujú za nehospodárne a neúčelné trovy právneho zastupovania nadnárodnej finančnej skupiny, pozostávajúce zo štyridsiatich deviatich spoločností v takmer 30 krajinách, pričom iba samotný navrhovateľ zamestnáva 210 zamestnancov a táto spoločnosť nemá problém teda zabezpečiť si vlastné právne oddelenie, pretože vymáhanie pohľadávok je jedným z hlavných predmetov činnosti navrhovateľa a napriek tomu, že žaloby navrhovateľa sú zhodné v tisíckach iných vecí, súdy nezisťujú účelnosť trov u dodávateľa, ale paradoxne u bezmajetného I., ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa. Vo svojom odvolaní ďalej vedľajší účastník uviedol, že pokiaľ by sa v praxi presadil názor popierajúci vedľajšiemu účastníkovi právo na právneho zástupcu vzhľadom na predmet jeho činnosti, prípadne z dôvodu, že jedna členka I. má právnické vzdelanie, avšak právnu prax nevykonáva, bolo by problematické zastupovanie advokátmi napríklad sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou. Vytkol súdu prvého stupňa, že pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v rozpore s ustálenou praxou a slovenskou právnou realitou, pričom poukázal na č. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv EÚ. Uviedol, že o dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p. v zmysle ktorého, vedľajšiemu účastníkovi výslovne patrí náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom. Túto úpravu zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22.12.2010, sp.zn. C-279/09. Poukázal na množstvo súdnych rozhodnutí (predovšetkým Krajského súdu v Prešove, v Košiciach v Banskej Bystrici, v Nitre), v ktorých vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi bolo rozhodnuté tak, že vedľajšiemu účastníkovi bola náhrada trov konania priznaná. Navrhol v prípade, ak sa odvolací súd nestotožní s jeho právnou argumentáciou, konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušiť a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o týchto prejudiciálnych otázkach: 1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou I.v podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania, 2. a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že I. patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, b), ak je odpoveď na otázku podľa tohto odseku taká, že I. patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní I., 3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a I. na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo I.v napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne odôvodnené, 4. Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje I. priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje, 5. Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 a 47 Charty základných práv Európskej únie treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenie I. za neúčelné napriek tomu, že po vstupe I. do konania dodávateľ zobral žalobu späť s tým, že uvedené otázky považuje za otázky zásadného významu, pretože s poukazom na dôvody odvolania, ide o otázku existencie a prežitia I..

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, nakoľko podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má vo svojich radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie. Z vlastných skúseností mal vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Mal za to, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá združenie žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Uviedol, že paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Uviedol, že vedľajší účastník v súvislosti s dôvodnosťou trov konania poukázal na ustanovenie § 137 O.s.p., avšak podľa navrhovateľa združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní vo výške 93,81 EUR s DPH pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 84,65 EUR s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu 9,16 EUR s DPH.

Odvolací súd prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa na základe poznámky 10a považuje aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Právo spotrebiteľov združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov, vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Takto založené združenie sa môže na súde podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav, rovnako ako sám spotrebiteľ. Práva spotrebiteľov teda môže združenie chrániť tým, že

sám podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže podľa § 26 ods. 5 O.s.p. zastupovať účastníka na základe plnomocenstva, alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z čoho možno vyvodiť, že aj vedľajší účastník, rovnako ako hlavný účastník konania, má právo na právnu pomoc pred súdmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a teda má právo i na náhradu trov právneho zastúpenia (§ 137 ods. 1 O.s.p.). Vedľajšiemu účastníkovi rovnako môže súd priznať náhrada trov právneho zastúpenia len vtedy, ak boli vynaložené v súvislosti s daným konaním a účelne.

Náhradu trov konania v prípade, ak dôjde k zastaveniu konania, upravujú ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ a § 146 ods. 2 O.s.p..

Podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p., právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku nemá žiaden z účastníkov, ak konanie bolo zastavené. Pokiaľ však niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, postupuje sa podľa ustanovenia § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p., ktorá predpokladá zodpovednosť za zavinenie toho účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Preto, ak navrhovateľ vezme návrh späť v zásade platí, že zastavenie konania zaviniť a je preto povinný hradiť trovy konania odporcovi. Z tejto zásady je stanovená výnimka § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p. podľa ktorej, ak dôvodne podaný návrh bol vzatý späť pre správanie odporcu, je tento povinný hradiť trovy konania. Dôvodnosť podania návrhu sa i v tomto prípade posudzuje procesne, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania sa odporcu k nároku navrhovateľa.

V danej veci sa navrhovateľ domáhal zaplatenia 3.925,57 Eur s príslušenstvom na základe zmluvy k úverovému účtu alebo k číslo zákazníka XXXXXXXXX uzatvorenej dňa 25.01.2005 v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok z 08.12.2006 uzavretej s postupcom - V.M. Ú. B., T..Q... Vedľajší účastník vstúpil do konania podaním doručeným súdu 08.02.2012, ktorým požiadal o zaslanie návrhu na začatie konania a jeho príloh. Navrhovateľ podaním z 10.08.2012 vzal návrh v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu, na základe čoho súd prvého stupňa dňa 16.10.2012 uznesením č.k. 25C 51/2012-57 konanie vo veci zastavil.

Súd prvého stupňa v danej veci späťvzatie návrhu pri rozhodovaní o náhrade trov konania hodnotil z hľadiska stanoveného § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. a podľa odvolacieho súdu dospel k správneému záveru, že navrhovateľ zaviniť zastavenie konania a je preto povinný nahradiť jeho účelne vynaložené trovy. V danom prípade bolo potom potrebné skúmať, či trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, resp. či vôbec boli vynaložené. Z obsahu spisu, ako aj samotného odvolania vyplýva, že vedľajší účastník si uplatnil trovy konania, ktoré pozostávali z odmeny za prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom.

Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka), musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania a ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto tvrdenému nároku. V tomto konaní nie je možné považovať trovy vynaložené vedľajším účastníkom, presnejšie, vyčíslené vedľajším účastníkom za účelné, lebo tieto trovy neboli v príčinnej súvislosti s procesným postojom odporkyne, respektíve vedľajšieho účastníka k predmetu konania.

Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc je možné vyvodiť z článku 47 Ústavy Slovenskej republiky a v podstate znamená, že trovy právneho zastúpenia treba možno považovať za účelne vynaložené

trovy. Každý má právo na to, aby bol zastúpený advokátom. Trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo obranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok a aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože mal plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne. To platí ako na trovy, ktoré boli označené ako nevyhnutné, i pre trovy právnej pomoci. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia však nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností a to platí aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej.

Z uvedeného vyplýva že odporca ako spotrebiteľ nepožiadala vedľajšieho účastníka na svoju ochranu v tomto spore. Zároveň je nutné poukázať na skutočnosť, že cieľom I. je kolektívna ochrana spotrebiteľa, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zastupovanie spotrebiteľa v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, čo znamená, že samotné I. bolo vytvorené za účelom ochrany spotrebiteľa, pričom samotné ustanovenie stanov I. (§ 9) konštatuje, že výdavkami I. sú výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na správu združenia. Z uvedeného teda vyplýva, že samotné združenie je spôsobilé a schopné chrániť záujmy spotrebiteľa, pričom odvolací súd uznáva argumentáciu vedľajšieho účastníka v odvolaní v tom, že má právo zvoliť si pri účasti v konaní právneho zástupcu, avšak odvolací súd takto vynaložené finančné prostriedky nepovažoval za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní.

Odvolací súd rovnako za správny považuje aj ten názor súdu prvého stupňa, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu, v danej veci podľa zák.č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov, by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/03, v ktorom tento súd konštatoval, že nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať.

K úvahám odvolateľa, že jeho vstup do konania spôsobil (ako aj v iných obdobných právnych veciach) späťvzatie návrhu navrhovateľa, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto úvaha vedľajšieho účastníka, je čisto iluzórnou predstavou, keďže späťvzatie návrhu je rýdzim dispozičným právom navrhovateľa a ani súd nie je oprávnený skúmať (ako už odvolací súd uviedol vyššie), aké dôvody ho k tomuto dispozičným úkonu viedli.

K námietke vedľajšieho účastníka v odvolaní odvolací súd poznamenáva, že novelizované znenie ustanovenia § 137 O.s.p. (účinného od 01.01.2012) síce poukazuje na trovy konania, medzi ktoré zahŕňa aj náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zastupovanie, ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Vedľajší účastník má principiálne právo na náhradu trov konania, čo je v súlade s vyššie uvedeným právnym záverom odvolacieho súdu, avšak účelnosť trov právneho zastúpenia musí byť skúmaná v každom individuálnom prípade a súd je povinný skúmať účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, ktoré musia sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesnú ochranu proti takémuto tvrdenému nároku.

Zároveň je nutné však uviesť, že aj presvedčenie vedľajšieho účastníka, prezentované v jeho odvolaní v tejto právnej veci, ale aj v obdobných sporoch, ako je odvolaciemu súdu už z jeho rozhodovacej činnosti známe, týkajúce sa tvrdenia, že jeho vstup do konaní, v ktorých si navrhovateľ uplatňuje svoje premlčané pohľadávky a nerešpektuje premlčacie lehoty podľa Občianskeho zákonníka, je zavádzajúce, nakoľko podať návrh na súd je rýdzo dispozičným právom navrhovateľa toho - ktorého konania a týmto návrhom je až súd povinný sa v konaní vysporiadať a o ňom rozhodnúť. Na premlčanie je povinný súd prihliadať až po námietke vznesenej odporcom (vedľajším účastníkom) a túto vo svojom rozhodnutí aj posúdiť,

pričom vo veci ani nezačal prvostupňový súd konať, keďže k späťvzatiu návrhu navrhovateľom došlo pred prvým pojednávaním.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní zároveň navrhol konanie prerušiť v zmysle citovaného zákonného ustanovenia za účelom rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, špecifikovaných v odvolaní vedľajšieho účastníka.

Odvolací súd návrh vedľajšieho na prerušenie konania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol z dôvodu, že cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 155/2011).

Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, napadnuté vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania a preto odporcovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporcovi však, ako už odvolací súd uviedol vyššie, však žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. vedľajší účastník neposkytol odporkyni žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol v konaní úspešný a uplatnil si právo na náhradu trov konania priznal odmenu za 1 úkon právnej služby - odvolanie á 84,65 EUR s DPH (1/2 úkonu právnej služby za podané odvolanie), 1 x 9,16 EUR s DPH režijný paušál, spolu v sume 93,81 EUR s DPH.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.